

— Μαστρογιάννενα, λέγει με βουρκωμένα μάτια ὁ Νικολάκης, παιδί σου εἶμαι, μάννα μου εἶσαι... Καὶ τῆς φιλᾷ τὸ χέρι. Ἐκεῖνη ἀποσβολώθηκε. Ἀπάνω στὴν ὥρα μπαίνει κ' ἡ Λενιώ, ἡ κόρη τῆς.— Λενιώ, τῆς λέγω, νά, ὁ ἥλιος σου. Καὶ νά, τὰ δάκρυα ἀπ' ὀλωνῶν τὰ μάτια. Ἐκεῖνο ἦτανε μυστήριο, ἦτανε λειτουργία. Τὰ ἅγια τῶν ἁγίων σηκώνανε τὴν ὥρα ἐκεῖνη, στῆς Μαστρογιάννενας τὴν καλυβίτσα. Νά μὴ στὰ πολυλογῶ παντρεύομε τὴ Λενιώ με τὸ Νικολάκη καὶ σὲ λίγες μέρες μάννα, κόρη καὶ γαμπρὸς φύγανε στὴν Ἀλεξάνδρα, ὥρα τους καλή. Ἀπὸ τότες ὁ Μῆτρος, νύχτα δὲν περνᾷ ποὺ νά μὴν τραγουδήσῃ τὸ λωλό του τὸ τραγοῦδι, σὰν δεκοχτούρα... νά, νά, ἄκου. Ἀκούς τὸ σαματά; Αὐτὸς εἶνε. Πέτρες ρίχτει... Τώρα θὰ τὸν ἀκούσης νὰ τραγουδᾷ πάλι.

Καὶ πραγματικῶς ἄκουσα νὰ πέφτουν πέτρες ἀπάνω σ' ἄλλες πέτρες, σὲ λίγο κᾶτι σκληριῆς ἄγριες, ποὺ ἀντιλαλήσανε ἀνατριχιαστικά στῆς νύχτας τῇ σιγαλιά, καὶ ὕστερα τίποτα. Δὲν περνοῦν δυὸ λεπτά κι' ἀκούω νὰ τραγουδᾷ. Αὐτὴ τὴ φορά ἄκουα πολὺ καλά τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ:

Τοῦ μύλου τὰ γκρεμίσματα
τὸν τάφο ἔχουνε θρῆφει,
ἀλλοίμονό μου!
Καὶ θὰ γκρεμίσουν κ' οἱ ἐκκλησιῆς,
ὁ χάρος ἂν θεριέψῃ,
καταμεσῆς τοῦ δρόμου.

Γκρεμνᾷ ὁ μῦλος καὶ γελᾷ
ὁ χάρος μέσ' στὴ μέση...
ἀλλοίμονό μου!
Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ
νὰ μὴ με συμπονέσῃ
ποῦμαι παιδί τοῦ δρόμου;..

Σ μύ ρ ν η, 1909.

Χρ. ΒΑΣΙΛΑΚΑΚΗΣ

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

* Εἶνε εὐκόλον βέβαια νὰ περιφρονῇ κανεὶς τὴν ζωὴν, ὅταν εἶνε πτωχός. Ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς θάρρος εἶνε νὰ ἡξεύρῃ νὰ τὴν ὑποφέρει.

* Εἰπῆτε εἰς μίαν γυναῖκα ὅτι εἶνε ὠραία, καὶ ὁ διάβολος θὰ τῆς τὸ ἐπαναλαμβάνῃ δεκάκις καθ' ἑκάστην.

* Ἡ γυνὴ ὑποχωρεῖ μόνον ὅταν ἦνε βεβαία ὅτι ἐνίκησε. Τὰ ἐξοδα τοῦ πολέμου πληρώνει ὁ δῆθεν νικητῆς τῆς.